

דף נא.

עין משפט א.

או"ח סימן תט פעיף יא

יא. יג. מי שבא בדרך ויודע שיש גדר או אילן בסוף אלפים אמה משם אם יכול להגיע לשם אפי' בריצה מבעוד יום ואמר שביתתי שם בעקרו הרי זה ערוב ויכול להמשיך וללכת בנחת^ה, אבל אם לא יכול להגיע לשם אפי' בריצה אין זה ערוב.

עין משפט ב.

או"ח סימן שמט פעיף ב

ב. ארבע אמות שאמרו הן ואלכסונון שהם חמש ושלושה חומשין. י"א שמארבע עד חמש אמות ושלושה חומשים פטור אבל אסור^א.

דף נא:

עין משפט א.

או"ח סימן תט פעיף יג

יג. יד. למי שהיה בדרך הוא שהתירו לעשות ערוב גם בכה"ג, אבל היושב בביתו ואמר אני קונה שביתתי במקום פלוני בסוף אלפים אמה תחת אילן פלוני לא עלה לו, ואין לו אלא שביתת ביתו.

עין משפט ב.

או"ח סימן תט פעיף ז

יד. ט. תלמידים האוכלים אצל בעלי בתים שבתיהם בשדה וחוזרים ולנים בבית רבם, מודדין להם מבית רבם שהוא מקום לינתם שהוא עיקר להם, ושם היו חפצים גם לאכול אילו היה שם מזונם.

ת. דהקלו למי שבא בדרך.

א. זו דעת הרמב"ם, ועיין בביאורי הגר"א, וכן הסכימו האחרונים, מ"ב אות ז', אך ע"פ הכלל של מר"ן השו"ע דסתם ויש הלכה כסתם להקל אך יש לחוש לדעת המחמירים, כה"ח אות י"א.

עין משפט ג.

א"ח פימן תט סעיף ה

ה. י. יכול גם לשלוח הערוב ע"י שליח ב ויאמר השליח בזה הערוב יהיה פלוני מותר לילך מכאן אלפים אמה, ובלבד שלא יהיה השליח חרש שוטה וקטן או מי שאינו מודה בערוב כגון מהקראים. ואם שלחו ע"י חש"ו או עכו"ם או מי שאינו מודה בערוב, הרי אינו ערוב ג.
אם שלחו ע"י חש"ו ואמר לאחר גדול ובר דעת לקחת אותו מהחרש או השוטה או הקטן ולעשות לו ערוב מהני ואפי' שלחו על הפיל או על הקוף וראה מרחוק שהגיע לשם אע"פ שלא ראה שהניחו האחר שם חזקה שליח עושה שליחותו והוי ערוב.

ב. אפי' ע"י עבד ושפחה אם הטבילן לשם עבדות, דבלא זה הם בכלל עכו"ם. מגמ' וביאור הלכה.

ג. וכל דלאו בני דעה הם ואינם יכולים לקנות שביתה. לא כן בערובי חצירות דמהני ע"י קטן ששם מה שמתקבצים יחד הוי ערוב כמ"ש בסי' שס"ו סעיף ג'. ובמ"ב אות מ"א.